

OCEANUL

Povestea noastră începe într-un ocean, cu vânt, ploaie, tunete, fulgere și valuri. Un uragan a vuit și s-a dezlănțuit furios în noapte. Iar în mijlocul haosului, o navă de marfă se scufunda

adânc

adânc

adânc

pe fundul oceanului.

În urma navei au rămas o mulțime de cutii de lemn, plutind la suprafață. Dar uraganul le-a zdrobit, le-a răsucit și le-a izbit, până când cutiile au început, la rândul lor, să alunece în adâncuri. Au fost înghițite de valuri una după alta, până când au mai rămas doar cinci cutii.

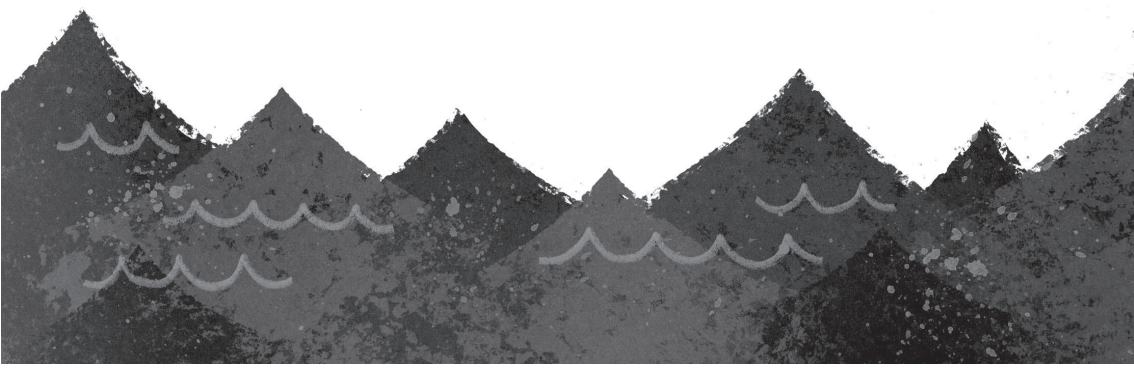
Spre dimineață uraganul a dispărut. Nu erau nici nori, nici nave, nici pământ cât vedeai cu ochii. Doar apa liniștită, cerul senin și cele cinci cutii plutind duse de curentul oceanului. Zilele treceau. Apoi o pată verde a apărut la orizont. Pe măsură ce cutiile se apropiau de ea, formele neclare și verzi s-au transformat în contururile dure ale unei insule sălbatice, stâncoase.

Prima cutie s-a îndreptat spre mal pe un val care se rostogolea agitat și apoi s-a izbit de stânci cu o asemenea forță, încât s-a dezmembrat cu totul.

Acum, cititorule, ceea ce nu am menționat e că în fiecare cutie era câte un robot nou-nouț, bine împachetat. Înainte să fie cuprinsă de furtună, nava de marfă transporta sute de roboți. Acum au mai rămas doar cinci. De fapt, au mai rămas doar patru, pentru că, atunci când acea primă cutie s-a lovit de stânci, robotul dinăuntru s-a frânt în bucăți.

La fel s-a petrecut și cu următoarea cutie. S-a lovit de stânci și bucăți din robot au zburat în toate părțile. Apoi următoarea cutie. Și următoarea. Membre și trunchiuri de robot au fost aruncate pe praguri. Capul unui robot a căzut cu un pleosc într-o baltă formată de maree. Piciorul unui robot a alunecat în valuri.

Apoi a venit ultima cutie. A urmat același traseu ca și celelalte, dar, în loc să se izbească de stânci, a plutit împrôșcând printre rămășițele primelor patru cutii. Curând, valurile o împingeau spre țărm. A plutit și s-a răsucit prin aer sclipind, până ce a fost azvârlită pe pragul înalt al unei stânci. Cutia era crăpată și îndoită, dar robotul dinăuntru era în siguranță.

VIDRELE

Țărmul nordic al insulei se transformase într-un fel de cimitir de roboți. Rămășițele a patru dintre ei erau împrăștiate printre stânci. Străluceau în lumina zorilor. Iar strălucirea lor a atras atenția unor făpturi foarte curioase.

Un grup de vidre de mare se zbenguiau prin apa joasă, când una dintre ele a observat obiectele strălucitoare. Toate vidrele au încremenit. Și-au ridicat boturile

adulmecând vântul. Dar nu au simțit decât mirosul mării. Așa că s-au strecurat cu grijă printre stânci, ca să arunce o privire mai de aproape.

Grupul a înaintat încet spre trunchiul unui robot. Vidra cea mai mare a întins o lăbuță, a lovit obiectul masiv și a sărit iute înapoi. Dar nu s-a întâmpat nimic. Așa că s-au îndreptat unduindu-se spre o mână de robot. O altă vidră curajoasă a întins lăbuța și a întors mâna pe cealaltă parte. Aceasta a scos un clinchet simpatic lovindu-se de pietre, iar vidrele au chițait încântate.

S-au împrăștiat și au început să se joace cu brațele și picioarele roboților. Mai multe brațe au fost întoarse de pe o parte pe cealaltă. Una dintre vidre a descoperit un cap de robot într-o baltă formată de maree și toate s-au bălăcit în ea și, rând pe rând, l-au rostogolit pe fundul bălții.

Apoi au zărit altceva. Deasupra cimitirului se afla singura cutie rămasă întreagă. Părțile laterale erau zgâriate și îndoite, iar deasupra se vedea o crăpătură mare. Vidrele au urcat cu repeziciune pe stânci și s-au suit pe cutia cea mare. Zece căpșoare îmblănite s-au strecurat prin crăpătură, curioase să vadă ce era înăuntru. Și-au văzut un alt robot, nou-nouț. Dar acesta era diferit față de ceilalți. Era încă întreg. Și era ambalat într-un burete ca o spumă.

Vidrele și-au băgat lăbuțele prin crăpătură și au început să sfâșie spuma. Era atât de moale și de pufoasă! Chițăiau în timp ce apucau ambalajul pufos. Bucăți din el au plutit duse de briză. Și, în toată agitația, una dintre lăbuțele lor a atins din greșeală un buton important de pe ceafa robotului.

Clic.

Le-a luat o vreme vidrelor să își dea seama că ceva se întâmplă în interiorul cutiei. O clipă mai târziu, l-au auzit. Un vâjâit slab. Toate au încremenit și s-au holbat. Și apoi robotul a deschis ochii.